

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Lužická nemocnice a poliklinika, a.s.**, se sídlem Rumburk, Jiráskova 1378/4,
zastoupeného Mgr. Milanem Schubertem, advokátem se sídlem Litoměřice, Mírové náměstí
157/30,

proti

žalovanému: **Předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk.
Sochora 27,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č. j. UOOU-06285/13-32,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

1. Podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo jen „Úřad“) ze dne 27. 11. 2013, č. j. UOOU-06285/13-27, kterým správní orgán prvního stupně žalobci podle § 43 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“), uložil žalobci pokutu ve výši 120 000,-Kč za spáchaný správní delikt, kterého se žalobce dopustil tím, že nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalobce v první řadě namítá, že žalovaný rozhodl ve věci v rozporu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) na základě nezákonně opatřených důkazů, které úřad získal v důsledku překročení rozsahu kontroly u žalobce.

2. Žalobce vytýká žalovanému a rovněž správnímu orgánu prvního stupně nesprávnost skutkových zjištění a z nich vyvozených právních závěrů s tím, že se nemohl dopustit porušení povinností uložených § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť podle § 53 a § 54 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, (dále jen „zákon o zdravotních službách“) se povinné zaznamenávání údajů vyžadovaných podle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. týká pouze zápisů ve zdravotnické dokumentaci. Dále žalobce zdůraznil, že při nahlížení do zdravotnické dokumentace přes systém NIS bylo vždy třeba se zalogovat, ten, kdo neznal příslušný kód, nemohl do zdravotnické dokumentace nahlížet, což žalobce pokládá za zcela dostačující způsob ochrany osobních údajů.

3. Žalobce má za to, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil porušení své povinnosti, přičemž žalovaný v neprospěch žalobce aplikoval rozšiřující výklad § 13 zákona č. 101/2000 Sb.

4. Namítl také, že jeho odpovědnost za správní delikt, jehož se měl dopustit skutkem popsáním pod bodem III. rozhodnutí Úřadu, částečně zanikla.

5. Dále žalobce namítl, že žalovaný při odůvodnění výše uložené pokuty nedodržel zákonem požadované náležitosti.

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Jak uvedl, správní delikt žalobce spáchal tím, že nepřijal konkrétní a adekvátní opatření k zabezpečení ochrany osobních údajů. Žalovaný nesouhlasil s namítaným porušením § 51 správního řádu, neboť důkazy byly opatřeny v souladu se zákonnou úpravou, zástupce žalobce byl přítomen ústnímu jednání konanému dne 7. 11. 2012 a správní orgán prvního stupně vycházel z podkladů získaných v rámci kontrolního šetření a vlastního dokazování.

7. Žalovaný připomněl, že ochrana osobních údajů je upravená zákonem č. 101/2000Sb., jedná se o právní úpravu speciální a při posuzování deliktního jednání žalobce nelze postupovat podle obecných právních předpisů, které žalobce vyjmenoval. Jelikož jednání žalobce má povahu trvajících deliktu, nemohlo dojít k částečnému zániku odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání.

8. Vzhledem k rozdílnému počtu možných způsobů a prostředků používaných odpovědnými subjekty pro zpracování osobních údajů nelze stanovit jediný přesný postup správce osobních údajů při zabezpečení zpracování osobních údajů. Je tedy vždy věcí správce, aby podmínky pro zabezpečení ochrany osobních údajů přizpůsobil konkrétnímu charakteru zpracovávaných osobních údajů a způsobu zpracování, které provádí, aby tak k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu či ke ztrátě osobních údajů nemohlo dojít. V projednávané věci šlo o zdravotnickou dokumentaci, tedy údaje vysoce citlivé a Úřad zjistil, že žalobce nepřijal k jejich ochraně dostatečná bezpečnostní opatření. Skutečnost, že část ochrany měl žalobce přenést na další subjekt, jej nezavazuje povinnosti plnit požadavky stanovené zákonem v oblasti zabezpečení údajů.

9. Žalovaný trval na tom, že při rozhodování o výši uložené pokuty přihlédl ke všem zákonným kritériím.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

10. Z obsahu připojeného správního spisu se podává, že na základě stížnosti podané pacientkou žalovaného, která jej vinila ze ztráty části její zdravotnické dokumentace, Úřad oznámil žalovanému dne 31. 7. 2013 zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zabezpečením zdravotnické dokumentace pacientů.

11. V jednání žalobce bylo spatřováno porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000Sb. přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný v průběhu kontroly provedené inspektorkou Úřadu ve dnech 14. 9. 2012 až 1. 3. 2013.

12. Jak se podává z předloženého spisového materiálu, prvotním podnětem k zahájení kontroly byla stížnost pacientky žalobce paní A. V. (dále jen „pacientka“), která v podání došlém Úřadu dne 10. 8. 2012 sdělila, že v souvislosti s prošetřováním její stížnosti na postup žalobce projednávané Lékařskou komorou v Děčíně bylo zjištěno, že žalobce ztratil její lékařskou dokumentaci, v níž se nacházely citlivé osobní údaje. Tato skutečnost byla doložena záznamem o ztrátě části zdravotnické dokumentace pořízeném žalobcem dne 22. 10. 2009.

13. Na základě podané stížnosti oznámil Úřad žalobci dne 13. 9. 2012, pod zn. INSP2-6545/12-4, že zahajuje státní kontrolu podle zákona č. 101/2000Sb, jejímž předmětem je dodržování povinností správce osobních údajů a zabezpečení zdravotnické dokumentace. Na základě výzvy obsažené v oznámení, žalobce předložil: skartační řád, spisový řád, skartační plán, postup vedení zdravotnické dokumentace, vyjádření vrchní sestry gynekologicko-porodnického oddělení, vyjádření okresního sdružení ČLK Děčín ze dne 4. 12. 2011 a 4. 4. 2012 a dále sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 9. 2012.

14. Dne 7. 11. 2012 realizoval Úřad místní šetření a ústní jednání se žalobcem, oznámení o úkonu bylo žalobci doručeno dne 24. 10. 2012. Podle protokolu ze dne 7. 11. 2012 se jednání účastnil místopředseda představenstva žalobce a manažerka kvality péče, k jednání byla přizvána hlavní dokumentační sestra. Místní šetření proběhlo v době od 10.30 hod. do 13.00 hod. v budově polikliniky na adrese Jiráskova 1378/4 a v nemocnici – oddělení gynekologie na adrese U Nemocnice 1298/6 v Rumburku.

15. V době místní šetření žalovaný vlastnil tři budovy, ve kterých byla poskytována zdravotní péče. V případě vyřizování stížností souvisejících se zdravotnickou dokumentací pacientů se zdravotnická dokumentace předávala na ředitelství nemocnice k vyřízení. Přenos obvykle zajišťovala vrchní sestra, která příslušnou zdravotnickou dokumentaci odnesla na ředitelství v zalepené obálce. Zdravotnická dokumentace byla poté uzamčena v pracovně manažerky kvality péče v uzamčené skříni a po vyřízení předána zpět.

16. V rámci jednání zástupci žalobce sdělili, že zdravotnická dokumentace je vedena v elektronické a listinné podobě, je-li proveden zápis o vyšetření v elektronické podobě, zapisující tento vytiskne a založí do listinné zdravotnické dokumentace. Zprávy o aktuálním stavu hospitalizovaného pacienta lékaři zapisují do listinné zdravotnické dokumentace, stejně tak zprávy o ošetrovatelské péči. Při každé hospitalizaci je zakládána nová zdravotnická dokumentace. Zdravotnická dokumentace neobsahuje přehledný soupis dokumentů, které jí tvoří.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

17. Co se týče stížnosti pacientky, její zdravotnická dokumentace nebyla dohledána, na ředitelství není a nebyla a předávací protokol k ní není. Jak zástupci žalobce uvedli, listinná zdravotnická dokumentace pacientky byla pravděpodobně založena do zdravotnické dokumentace jiného pacienta a nebyla nalezena.

18. K jednání byla přizvána hlavní dokumentační sestra B. S., která kontrolujícím demonstrovala NIS (pozn. nemocniční informační systém), s tím, že přístup se uskutečňuje prostřednictvím jména a hesla. Současně bylo sděleno, že dodavatelem je společnost Compu Group Medical Česká republika s.r.o. k doložení uvedených skutečností žalobce předložil smlouvu o zajištění údržby nemocničního informačního systému č. 2002/12/21/1068/3 uzavřenou dne 31. 3. 2003 žalobcem a právním předchůdcem dodavatele společností SMS spol. s.r.o.

19. Kontrolující dále provedli kontrolu centrální spisovny umístěnou ve třetím patře budovy polikliniky, kde zjistili, že spisovnu tvoří dvě části, obě pod uzamčením. Klíče od spisovny má dále správce budovy a zástupkyně pracovnice spisovny. Zdravotnická dokumentace je vedena za určitý kalendářní rok a pod rodnými čísly. Pracovnice spisovny zapisuje do evidenční knihy přijaté dokumenty, vydává zdravotnickou dokumentaci na základě žádanky. Vstup do centrální spisovny je vybaven „elektronickým vrátným“ s videokamerou, obrazovka je na pracovišti pracovnice centrální spisovny, elektronické zabezpečovací zařízení je instalováno na schodišti, které vede do centrální spisovny. Hlavní vchod do budovy je monitorován kamerovým systémem.

20. Pokud jde o vedení a uchovávání zdravotnické dokumentace na oddělení gynekologie, bylo zjištěno, že příruční archiv se nachází v 1. patře budovy, zdravotnická dokumentace je uložena v běžné skříni bez uzamčení. Po uplynutí jednoho roku jsou složky zdravotnické dokumentace z příruční spisovny přeneseny do spisovny v suterénu budovy.

21. Spisovna se nachází za uzamčenými dveřmi s nechráněným oknem, přístup sem má pouze dokumentační sestra. Ve spisovně není instalován elektronický zabezpečovací systém. Do suterénu budovy je přístup po schodech z přízemí a zároveň přístup zadním vchodem do budovy, který je přes den otevřen.

22. Žalobce byl sdělením ze dne 29. 1. 2013, č. j. INSP2-6545/12-15, vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání kontrolního protokolu a poučen o možnosti nahlédnout do kontrolního spisu.

23. Sdělením ze dne 19. 2. 2013, doručeným žalobci téhož dne, byl žalobce vyrozuměn o konání ústního jednání a místního šetření. Termín úkonu byl stanoven na den 27. 2. 2013, jako místo jednání a místního šetření bylo uvedeno prostory Lužické nemocnice a polikliniky a.s. na adrese Jiráskova 1378/4 a U Nemocnice 1298/6, Rumburk. V rámci místního šetření bylo prověřeno zabezpečení dveří do centrální spisovny, zabezpečení vstupu a okna místností, ve kterých jsou umístěny zdravotnické dokumentace a byla pořízena fotodokumentace, která je součástí spisu.

24. Správní orgán prvního stupně vydal dne 13. 3. 2013, pod č. j. INSP2-6545/12-20 kontrolní protokol, v němž shrnul průběh kontroly, popsal shromážděné doklady a dokumenty. Úřad konstatoval, že v pracovní dokumentační sestry v 1. patře budovy, kde je umístěna příruční spisovna, je pro ukládání zdravotnické dokumentace využívána skříň umístěná v této kanceláři, která není žádným způsobem zabezpečena a je k ní volný přístup osobám, přítomným v přijímací kanceláři. Spisovna je umístěna v suterénu budovy v jedné uzamčené místnosti s oknem osazeným mříží. Ve spisovně není instalován elektronický zabezpečovací systém. Do suterénu je možný přístup po schodech z přízemí budovy, ke kterým vedou neuzamčené dveře a dále zadním vchodem do budovy. Dveře do spisovny nejsou osazeny bezpečnostním zámkem, nejsou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

chráněny ani jiným zabezpečovacím systémem. Náhradní klíče jsou uloženy ve vrátnici budovy, jejich vypůjčení je zaznamenáváno do knihy, která je uložena ve vrátnici budovy. Budova je chráněna kamerovým systémem, provozovaným v režimu on-line, bez záznamu. Dále bylo zjištěno, že zdravotnická dokumentace je vedena též v elektronické podobě, přístup do nemocničního informačního systému je prostřednictvím jména a hesla.

25. Žalobce se k obsahu protokolu písemně vyjádřil dne 23. 4. 2013 a vznesl proti zjištěním úřadu námitky s tím, že postup popsáný v protokolu aktualizuje, uvádí do souladu s platnou legislativou a připravuje vypracování příslušné směrnice. Dále uvedl, že v pracovně dokumentační sestry se nenacházejí neoprávněné osoby, pokud jsou zde pacientky, je to za přítomnosti sestry. Dále vedl, že hlavní vchod i chodba jsou monitorovány kamerami, nad to připravuje další opatření k zabezpečení ochrany- bezpečnostní mříž a stavebně – technické úpravy do konce července 2013. Žalobce dále namítl, že neporušuje § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť stávající verze NIS umožňuje sledování případných změn v záznamech – v elektronické zdravotní dokumentaci.

26. Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 6. 2013, č. j. INSP2-6545/12/24, nebylo námitkám vyhověno.

27. Žalobci bylo Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 31. 7. 2013, č. j. UOOU-06285/13-3, oznámeno zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. v rámci správního řízení Úřad vyslechl ve věci svědky: V. V., vedoucího výpočetního střediska, který potvrdil, že nemocniční informační systém užívaný žalobcem neumožňuje zjistit, kdo do zdravotnické dokumentace nahlíží; M. D., která uvedla, že zdravotnická dokumentace z gynekologicko-porodnického oddělení a chirurgického oddělení v počtu nejméně 1 200 spisů je uchovávána v nezabezpečené skříni v příruční spisovně a dále to, že spisovna v suterénu budovy má dveře s bezpečnostním zámkem osazené mříží a v budově je umístěn kamerový systém; B. S., která se vyjádřila k fungování NIS.

28. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 11. 2013, č. j. UOOU-06285/13-27, byl žalobce shledán vinným tím, že:

- I. V době od 1. 11. 2011 nejméně do 1. 3. 2013 byla zdravotnická dokumentace z gynekologicko-porodnického oddělení a chirurgického oddělení v počtu nejméně 1 200 spisů uchovávána v nezabezpečené skříni v příruční spisovně u zaměstnankyně žalobce M. D. v 1. patře budovy U Nemocnice 1298/6, Rumburk, když tato skříň nebyla uzamykatelná, klíče od příruční spisovny byly uloženy v neuzamykatelné skřínce ve vrátnici téže budovy a současně tato spisovna neměla dveře osazené mříží.
- II. Od roku 2010 nejméně do 1. 3. 2013 byla zdravotnická dokumentace z gynekologicko-porodnického a chirurgického oddělení v počtu nejméně 1 200 spisů uchovávána ve spisovně v suterénu budovy na adrese U Nemocnice 1298/6, Rumburk, přičemž klíče od této spisovny byly uloženy v neuzamykatelné skřínce ve vrátnici téže budovy a současně tato spisovna neměla dveře osazené mříží, ani nebyla chráněna elektronickým zabezpečovacím systémem.
- III. V rozporu s povinností stanovenou v § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. od roku 2003 nejméně do 1. 3. 2013 nepožadoval prostřednictvím nemocničního informačního systému elektronické záznamy, které by umožnily určit a ověřit, kdy, kým a z jakého důvodu bylo na osobní údaje ve zdravotnické dokumentaci vedené v elektronické podobě nahlíženo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

29. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal rozklad, o němž žalovaný rozhodl zamítavě napadeným rozhodnutím.

30. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba

31. Pokud jde o namítané překročení rozsahu kontroly a nezákonnosti důkazů, o které žalovaný opřel skutková zjištění ve vztahu k bodu I. a II. napadeného rozhodnutí, postrádá žaloba bližší argumentaci, jakým způsobem Úřad kontrolní oprávnění překročil. Žalobce namítá, že termín ústního jednání a místního šetření byl stanoven na den 7. 11. 2012 v 10:30 hod. na adrese: Jiráskova 1378/4, Rumburk, avšak toho dne byla kontrola zahájena v 10:00 hod na adrese U Nemocnice 1298/6, Rumburk.

32. Podle § 51 odst. 1 správního řádu, *ke provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, obhledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

33. Podle § 41 zákona č. 101/2000Sb. *v řízení ve věcech upravených tímto zákonem se postupuje podle správního řádu, pokud ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak.*

34. Podle § 43 zákona č. 101/2000Sb. *oprávnění a povinnosti kontrolujících a kontrolovaných osob se řídí zvláštním právním předpisem, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

35. Podle § 37 zákona č. 101/2000Sb *kontrolující jsou při provádění kontroly oprávněni*

a) vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných správců a zpracovatelů nebo každého, kdo zpracovává osobní údaje, (dále jen "kontrolovaný"), pokud to souvisí s předmětem kontroly; do obydlí mohou vstupovat pouze v případech, že tato slouží také k provozování podnikatelské činnosti,

b) požadovat na kontrolovaných a na jiných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, zejména dat na paměťových médiích, výpisy a zdrojové kódy programů, pokud je vlastní, výpisy a opisy dat (dále jen "doklady"), pokud to souvisí s předmětem kontroly, a provádět vlastní dokumentaci,

c) seznamovat se s utajovanými informacemi za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem, jakož i dalšími skutečnostmi, které jsou chráněny povinností mlčenlivosti,

d) požadovat na fyzických i právnických osobách poskytnutí pravdivých a úplných informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech,

e) zjišťovat v odůvodněných případech doklady; jejich převzetí musí kontrolovanému písemně potvrdit a na jeho žádost mu ponechat kopie převzatých dokladů,

f) pořádit kopie obsahu paměťových médií, obsahujících osobní údaje, nacházejících se u kontrolovaného,

g) požadovat, aby kontrolovaní podali ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků,

h) používat telekomunikační zařízení kontrolovaných v případech, kdy je jejich použití nezbytné pro zabezpečení kontroly.

36. Zvláštním právním předpisem, kterým se podle § 43 zákona č. 101/2000 Sb. řídí práva a povinnosti kontrolujících a kontrolovaných osob je zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), dále jen („kontrolní řád“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Podle § 3 odst. 1 kontrolního řádu, *kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu.*

38. Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že oprávnění kontrolujících je koncipováno široce, kontrolující osoba byla oprávněna ke vstupu do objektu žalobce, což je třeba chápat jako oprávnění provádět na místě vlastní šetření a po objektu se pohybovat, zde mohla vyžadovat předložení písemností, což také činila a od fyzických osob požadovat poskytnutí pravdivých a úplných informací o zabezpečení zdravotnické dokumentace a postupech, jak je s ní nakládáno. Obdobná oprávnění jsou zakotvena i v § 8 kontrolního řádu.

39. Jak Městský soud v Praze uvedl shora, podle protokolu ze dne 7. 11. 2012 se jednání účastnil místopředseda představenstva, přičemž kontrola byla prováděna ve dvou budovách provozovaných žalobcem.

40. Městský soud v Praze prvou žalobní námitku odmítl jako nedostatečně konkrétní a zároveň nedůvodnou. Žalovaný nesprávně chápe kontrolní proces, jak je upraven kontrolním řádem. Před vlastním zahájením kontroly Úřad v souladu s § 3 odst. 1 kontrolního řádu provedl v objektu žalobce šetření, v rámci něhož kontrolující osoba postupovala zcela v souladu s oprávněními, která jí citované zákonné ustanovení svěřuje. Na tom nic nemění ani skutečnost, že na předvolání byla jako místo kontroly uvedena pouze jedna z budov, v níž žalobce zdravotní péči poskytoval. Zjištění, která kontrolující takto získala, pak vedla k zahájení kontroly, v rámci níž Úřad opatřil důkazy, z nichž teprve dovedl skutkový stav, který jej vedl k závěru, že se žalovaný jednání pospaného pod bodem I. a II. dopustil. Tento skutkový stav byl zjištěn až v průběhu samotné kontroly konané dne 14. 9. 2012 až 1. 3. 2013, o níž byl žalovaný řádně vyrozuměn, a bylo mu umožněno se prostřednictvím zástupce kontroly účastnit. Městský soud v Praze neshledal, že by některý z důkazů byl získán nezákonně.

41. Žalobce žalovanému vytýká rozšiřující výklad § 13 zákona č. 101/2000 Sb., s tím, že právní úprava obsahuje jen obecné povinnosti při zabezpečování osobních údajů. Žalobce pokládá za absurdní, že je sám povinen vyhodnotit rizika při zabezpečení osobních údajů za absence konkrétních předpisů; opatření, která v praxi fungovala, přijal, za celou dobu jejich existence došlo k jediné ztrátě zdravotnické dokumentace způsobené lidským faktorem, přesto je mu kladeno za vinu spáchání správního deliktu.

42. Pokud jde o zabezpečení zdravotnické dokumentace v budově na adrese U Nemocnice 1298/6, žalobce nesouhlasil s tím, že by zdravotnickou dokumentaci uchovával v nezabezpečené skříni dokumentační sestry v 1. patře budovy. Skříň se nacházela v uzavřených prostorách, od které měla klíče pouze oprávněná osoba a neoprávněné osoby měly přístup do těchto prostor pouze v doprovodu a pod dozorem oprávněné osoby. Chodba byla monitorována bezpečnostní kamerou.

43. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že by ze znění § 13 zákona č. 101/2000 Sb., bylo možno vyvodit povinnost žalobce instalovat elektronický zabezpečovací systém a kamerový systém se záznamem a uzamknout dveře do suterénu budovy, v němž se nacházejí prostory spisovny.

44. Žalobce trval na tom, že splňoval požadavky pro spisovnu stanovené § 68 odst. 4 písm. e) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě.

45. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 4. 2014, *správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zpracování, jakož i ke jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

46. Podle § 45 odst. 1 písm. h) téhož zákona, *právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů.*

47. Zákon č. 101/2000 Sb. je svou podstatou implementací směrnice ES/95/46 o ochraně jednotlivců ve vztahu ke zpracování osobních dat a o volném pohybu těchto dat do právního řádu České republiky, podle důvodové zprávy k § 13 vládního návrhu zákona o ochraně osobních údajů se tímto ustanovením upravují obecné povinnosti pro všechny správce, pokud se týče zajištění ochrany osobních údajů a jejich bezpečnosti. Opatřeními, která je správce povinen učinit, se rozumí opatření technická, organizační, právní a jiná. Jimi se má zabránit neoprávněnému i nahodilému přístupu, zpracování a zneužívání (využívání) osobních údajů. Údaje musí být chráněny jak vůči zaměstnancům, tak jiným osobám, které s nimi oprávněně přicházejí do styku.

48. Žalobce v uplatněné žalobní námitce brojí proti skutkovým zjištěním správních orgánů a současně proti jeho právnímu posouzení a odvolává se na aplikaci zásady *nullum crimen, nulla poena sine lege*, s tím, že možnosti a podmínky opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů se v čase mění a vždy se najdou nové a lepší postupy. Nejednoznačná legislativní situace, kdy konkrétní povinnosti správce osobních údajů nejsou zákonem definovány, nemůže být žalobci kladena k tíži.

49. Městský soud v Praze konstatuje, že žalovaný i Úřad řádně zjistili skutkový stav. Jak se podává z protokolu o kontrole, pořízené fotodokumentace a výpovědi svědkyně D., zdravotnická dokumentace byla umístěna v neuzamykatelné skříni, v místnosti kterou bylo možno zamknout běžným způsobem, byl zde bezpečnostní zámek, klíče od místnosti měla k dispozici svědkyně a náhradní klíč byl umístěn ve skřínce na vrátnici. Do místnosti, kde byla skříň umístěna, měli přístup pacienti chirurgie.

50. Pokud jde o spisovnu suterénu, dveře byly opatřeny bezpečnostním zámkem, mříží byly osazeny až na základě výsledků kontroly, okna byla opatřena mříží. Klíči od spisovny disponovala svědkyně D. a náhradní klíč byl rovněž umístěn ve skřínce na vrátnici. V místnosti nebyl instalován bezpečnostní systém.

51. Pokud jde o právní hodnocení skutkového stavu, nezbývá v první řadě, než odmítnout argumentaci žalobce, že splňoval požadavky pro spisovnu stanovené § 68 odst. 4 písm. e) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě. Uvedené zákonné ustanovení upravuje požadavky na vybavení budovy, v níž se ukládají dokumenty. Splněním požadavků vyplývajících z tohoto ustanovení žalobce nemohl zároveň splnit povinnosti vyplývající z § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

52. Z dikce § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. vyplývá, že osoba, která s osobními údaji nakládá, je povinna přijmout taková opatření, která znemožní přístup k nim, ať již neoprávněný nebo nahodilý a zároveň zabrání zničení či ztrátě těchto údajů nebo jejich zneužití jakýmkoli způsobem. Pokud taková opatření nepřijme, odpovídá za omisivní správní delikt. Obrana žalobce spočívá v tvrzení, že povaha a druh opatření, které byl povinen přijmout, nejsou stanoveny zákonem a ta opatření, která reálně provedl, byla dostačující k zabránění škodlivému následku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

53. Argumentace žalobce neobstojí. Pokud jde o zákonnou povinnost přijmout konkrétní opatření, vyjádřil se k ní již s určitostí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2006, č. j. 3 As 21/2005-105, v němž je uvedeno: „(...)odkazuje na výše citovanou důvodovou zprávu k ust. § 13 zákona, kde se mimo jiné říká, že opatřeními, která je správce povinen učinit, se rozumí opatření technická, organizační, právní a jiná. Zákonnodárce tak do textu důvodové zprávy v podstatě zahrnul část změny čl. 17 směrnice (rovněž viz výše), kterou zřejmě neshledal nezbytnou při formulaci ust. § 13 zákona, a tuto ještě doplnil o opatření právní a jiná. Jisté skouposti zákonodárce při formulaci tohoto ustanovení zákona ve srovnání s textem směrnice lze jistě litovat a Nejvyšší správní soud připouští, že užitá dikce klade na správce a zpracovatele v jistém smyslu vyšší nároky, když způsob a prostředky zabezpečení osobních údajů ponechává na jednu stranu jejich vlastní úvaze, na druhou stranu za nesplnění předmětné povinnosti brozí poměrně vysokými sankcemi. Nelze však akceptovat směr, kterým se ubírá argumentace stěžovatelky, neboť tento by v konečném důsledku vedl k nepoužitelnosti ust. § 13 zákona jako celku“

54. Podle článku 17 odst. 1 směrnice ES/95/46, členské státy stanoví, že správce musí přijmout vhodná technická a organizační opatření na ochranu osobních údajů proti náhodnému nebo nedovolenému zničení, náhodné ztrátě, úpravám, neoprávněnému sdělování nebo přístupu, zejména pokud zpracování zahrnuje předávání údajů v síti, jakož i proti jakékoli jiné podobě nedovoleného zpracování.

Tato opatření mají zajistit, s ohledem na stav techniky a na náklady na jejich provedení, přiměřenou úroveň bezpečnosti odpovídající rizikům vyplývajícím ze zpracování údajů a z povahy údajů, které mají být chráněny.

55. Směrnici je vyžadována přiměřená úroveň bezpečnosti odpovídající rizikům vyplývajícím z povahy údajů. Zdravotní stav je řazen mezi citlivé údaje [§ 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb.] a tomu musí odpovídat i úroveň jejich zabezpečení. Pro vznik deliktů odpovědnosti žalobce přitom není rozhodné, zda k neoprávněnému přístupu či ke zneužití osobních údajů skutečně došlo, skutková podstata deliktu je naplněna již nepřijetím nezbytných opatření. V posuzované věci žalovaný nepochybil, pokud shledal, že k naplnění skutkové podstaty deliktu ve smyslu § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. došlo.

56. Další žalobní námitkou brojí žalobce proti postihu za jednání popsané pod bodem III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s tím, že neporušil povinnost uloženou § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť podle § 54 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, (zákon o zdravotních službách), (dále jen „zákon o zdravotních službách“) se povinné zaznamenávání údajů týká pouze zápisů ve zdravotnické dokumentaci a na pouhé nahlížení do zdravotnické dokumentace se tato povinnost nevztahuje. Připomněl, že při nahlížení do písemné zdravotnické dokumentace se také nevedou žádné záznamy o tomto nahlédnutí, ačkoli se jedná o stejné osobní údaje, jen v jiné, než elektronické podobě. Dále argumentoval uzavřenou smlouvou se společností Compu Group Medical, Česká republika, s.r.o. se sídlem v Praze 5, která nemocniční informační systém poskytovala a v souladu s Všeobecnými servisními podmínkami k uzavřené smlouvě zajišťovala urgentní aktualizace nemocničního informačního systému v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce zároveň navrhl, aby uvedená společnost přistoupila do řízení na straně žalobce.

57. Městský soud v Praze připomíná, že institut vedlejšího účastníka je upraven § 93 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní zná pouze institut osoby zúčastněné na řízení, což je podle § 34 odst. 1 s.ř.s. osoba, které byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ta, která může být přímo dotčena jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Poskytovatel informačního systému zjevně takovou osobou není, neboť vydáním napadeného rozhodnutí, nebo jeho případným zrušením, nemůže být nijak dotčen na svých právech. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze nepostupoval podle § 34 odst. 2 s.ř.s. a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

společnost Compu Group Medical, Česká republika, s.r.o. se sídlem v Praze 5 nevyzval k vyjádření, zda hodlá v probíhajícím řízení práva zúčastněné osoby uplatňovat.

58. Smluvní zabezpečení aktualizací nemocničního informačního systému a prohlášení poskytovatele, že systém splňuje veškeré zákonné požadavky, nemůže zprostit žalobce odpovědnosti za správní delikt, k tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne č. j. 3 As 121/2014 – 35, v němž mimo jiné uvádí, že povinnost ochrany osobních údajů je „*povinnost veřejnoprávní, které se správce či zpracovatel osobních údajů nemůže zprostit soukromoprávní dispozicí (uzavřením smlouvy s jinou osobou).*“

59. Mezi účastníky nebylo sporu, že nahlížení do zdravotnické dokumentace vedené v elektronické formě nebylo sledováno, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že žalobce neměl tuto službu (tzv. logování) ani předplacenu.

60. Podle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 4. 2014, *v oblasti automatizovaného zpracování osobních údajů je správce nebo zpracovatel v rámci opatření podle odstavce 1 povinen také pořizovat elektronické záznamy, které umožní určit a ověřit, kdy, kým a z jakého důvodu byly osobní údaje zaznamenány nebo jinak zpracovány.*

61. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, čj. 7 As 150/2012-35, „*cílem opatření podle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, je víceméně s určitostí zjistit, kdo a kdy učinil jakou operaci s osobními údaji.*“

62. V případě automatizovaného zpracování osobních údajů již není ponecháno úvaze správce, jako u volby opatření podle odstavce 1, jaké konkrétní technické či organizační opatření provede, aby zajistil vyloučení rizik dle odstavce 3. Je zde přímo založena povinnost správce, aby systém pro automatizované zpracování osobních údajů zaznamenával, kdy, kým a z jakého důvodu byly osobní údaje do něj vloženy a jinak zpracovány. Jak v citovaném rozsudku dále konstatuje Nejvyšší správní soud: „*Obecně ze zpracování osobních údajů tímto způsobem, tedy za použití výpočetní techniky, plynou vyšší rizika úniku osobních údajů, jejich neoprávněné změny, zničení, ztráty, zpracování či jiného zneužití. Je tomu proto, že výpočetní technika umožňuje rychlé a detailní zpracování velkého množství dat (zejména jejich strukturované uspořádání a analýzu podle zadaných kombinací kritérií), jakož i jejich snadné a bez zvláštních opatření následně jen obtížně zjištělé kopírování, včetně kopírování nepovoleného. Ve své podstatě jsou to právě informační systémy provozované pomocí výpočetní techniky, jež svojí podstatou jsou typický potenciální objekt zneužití osobních údajů v masovém měřítku, a to způsobem, co do komerčních i jiných možností využití takto získaných dat vysoce společensky nebezpečným. Toto vyšší riziko pak odůvodňuje zakotvení specifické povinnosti, jejíž plnění s sebou navíc nenesे nepřiměřené náklady. Je-li automatizované zpracování osobních údajů využíváno, nemůže činit za současného stavu techniky problém implementovat do používaného systému na zpracování osobních údajů další vedlejší funkci - zaznamenávání určitých operací tak, aby byla zpětně dohledatelná jejich povaha a rozsah. Takovéto opatření má vysoký preventivní účinek proti zneužití údajů z informačního systému, neboť každý, kdo s ním oprávněně pracuje, si musí být vědom, že je možno zpětně ověřit, kdo, kdy a jakým způsobem s informačním systémem pracoval, a zda se tak dělo oprávněně.*“

63. Argumentace ustanovením § 54 zákona o zdravotních službách, jak ji žalobce užívá, není přílehlavá. Uvedené ustanovení [konkrétně § 53 odst. 3 písm. b) zákona] se skutečně týká zápisu do zdravotnické dokumentace; ukládá povinnost opatřit zdravotnickou dokumentaci vedenou v elektronické podobě identifikátorem záznamu, který obsahuje nezměnitelné, nezpochybnitelné a ověřitelné údaje a to datum provedení zápisu, identifikační údaje zdravotnického pracovníka nebo jiného odborného pracovníka, který záznam provedl. Ustanovení § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. však mluví na ochranu osobních údajů v elektronické podobě, kdy je vyžadováno, aby bylo možno určit a ověřit, kdo údaje, které jsou předmětem ochrany, jakýmkoli

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

způsobem zpracovával. Jak vyplývá z citovaného článku 17 směrnice, správce je povinen chránit osobní údaje i před náhodným nebo neoprávněným přístupem. Taková ochrana je zajištěna, jen pokud lze zjistit, kdo, která konkrétní osoba do zdravotnické dokumentace nahlížela. Bez zajištění logování i pouhého nahlížení do zdravotnické dokumentace, nelze tomuto požadavku dostát. Za zjištěného skutkového stavu věci nemohl žalobce zajistit, že neoprávněná osoba (přičemž Městský soud v Praze tím míní i zaměstnance žalobce, včetně zdravotního personálu, kterému však nesvědčil legitimní důvod k zjišťování citlivých osobních údajů ze zdravotnické dokumentace konkrétního pacienta) nemohla do zdravotnické dokumentace kteréhokoli pacienta nahlédnout a pokud se tak stalo, zjistit kdy a kdo tak učinil.

64. Další žalobní námitkou žalobce namítá částečný zánik odpovědnosti za správní delikt ve vztahu ke skutku pod bodem III. rozhodnutí ve smyslu § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb.

65. Podle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.*

66. Městský soud v Praze vyšel z argumentace, kterou uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 81, zde Nejvyšší správní soud konstatuje: *„jednoróční prekluzivní lhůta je uvedeným zákonem stanovena proto, aby správní orgán měl dostatečný čas prověřit nutné okolnosti pro zahájení správního řízení a proto, aby na jednu stranu nebyla zahajována zcela bezdůvodná a objektivně nepodložená správní řízení a na stranu druhou pak, aby ze strany správního orgánu nebyly neodůvodněně, a proti principu právní jistoty, prodlužovány subjektivní lhůty k zahájení správního řízení. (...) Jednoróční lhůta není spojena s povinností vydat konečné správní rozhodnutí o správním deliktu a uložit za něj pokutu, ale toliko se zahájením správního řízení. Zákonodárce touto konstrukcí dává správnímu orgánu více prostoru k prověřování rozhodných okolností věci ještě před zahájením samotného správního řízení... Správní orgán má celý rok na to, aby se po obdržení relevantního podkladu, umožňujícího předběžné právní zhodnocení věci, zabýval tím, zda je třeba správní řízení s určitým subjektem vůbec zahájit, a činil tak různé „přípravné“, „ověřovací“ či kontrolní úkony. Skutečnost, že správní orgán následně zahájí s určitým subjektem správní řízení, sama o sobě neznamená, že tento subjekt bude za jemu vytýkané jednání ve výsledku sankcionován.“*

67. Nejvyšší správní soud ve své argumentaci dále poukázal na závěry vyslovené kupř. v rozsudku tohoto soudu ze dne 3. 6. 2004, čj. 5 A 1/2001 – 56, v rozsudku ze dne 10. 2. 1995, čj. 7 A 147/94 - 17, a nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09 a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09. Za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba ve smyslu uvedených nálezů považovat již pouhou vědomost o skutkových okolnostech věci v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona, a to aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou.

68. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: *„Důvodné podezření o tom, že došlo ke spáchání správního deliktu, musí mít oporu v obsahu vedeného správního spisu. Skutečnost zakládající toto podezření není samozřejmě jakákoliv informace nebo podnět doručený správnímu orgánu. Musí být v takové kvalitě, která umožní předběžné právní hodnocení jednání v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke správnímu deliktu došlo. Počátkem běhu subjektivní lhůty tak jistě může být i okamžik, kdy správnímu orgánu dojde podnět od určitého oznamovatele, který svým konkrétním obsahem dostatečně popisuje hodnocený skutek a vede (být i nepřímo) k určení odpovědného subjektu.“*

69. Městský soud v Praze vyšel ze zjištění, že porušení zákonných povinností bylo zjištěno na základě kontroly a to podle protokolu dne 13. 3. 2013, správní řízení bylo zahájeno dne 31. 7. 2013, tedy v zákonné lhůtě. Protiprávní stav trval od roku 2003 nejméně do 1. 3. 2013. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Trvajícím trestným čin je

podle teorie trestního práva hmotného takový čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav a ten pak udržuje, nebo udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej také vyvolal. Trvajícím trestný čin se posuzuje jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud je protiprávní stav udržován. Jeho podstatným znakem je, že se postihuje právě ono udržování protiprávního stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, čj. 5 A 164/2002-44, popř. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Afs 9/2008-328)

70. Žalovaný postupoval správně, pokud dovedil, že jednání žalobce vykazuje znaky trvajících deliktu a k částečnému zániku odpovědnosti za jednání žalobce nedošlo. Platí totiž, že jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících správního deliktu. Ani tuto žalobní námitku Městský soud v Praze proto nepokládá za důvodnou.

71. Na posledním místě pak žalobce namítl, že žalovaný nedodržel náležitosti podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., při odůvodnění výše uložené pokuty.

72. Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., *při rozhodování o výši pokuty se přiblíží zejména ke závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a ke okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.*

73. Již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, neboť Úřad přihlédl jako k polehčující okolnosti, že v případě zpracování osobních údajů v NIS nejsou pořizovány tzv. logy v případech nahlížení, ale k ostatním operacím užívány jsou a dále k tomu, že přístup ke zdravotnické dokumentaci mají zaměstnanci podle hierarchizovaných oprávnění odpovídajících jejich pracovnímu zařazení. Úřad jako přítěžující okolnost posoudil dobu, kdy protiprávní stav trval a citlivost zpracovávaných údajů.

74. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, *„správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přiblížnout ke osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Jak je dále uvedeno v citovaném usnesení: „správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nebrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadují v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“*

75. Podle § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., žalobci hrozilo uložení pokuty ve výši až 5 000 000,-Kč, žalobce je právnickou osobou, již byla pokuta uložena skutečně v minimální výši. Samotný žalobce se v průběhu řízení nevyjádřil ke svým majetkovým poměrům a neupozornil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správní orgány na možný likvidační dopad uložené pokuty, pouze v podání ze dne 30. 8. 2013 uvedl, že sankce by se mohla negativně projevit v rozsahu a kvalitě poskytované péče, ani v rámci žalobní námitky žalobce svými majetkovými poměry nijak neargumentuje. Za této situace Městský soud v Praze neposoudil ani poslední z žalobních námitek jako důvodnou.

76. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s; ve věci plně úspěšný žalovaný má právo na náhradu nákladů řízení, jelikož však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, Městský soud v Praze nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. ledna 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.